

“Het voelt hier als thuiskomen”

Ze hadden een succesvolle galerie, artotheek en lijstenmakerij in Arnhem, maar besloten hun werkterrein te verleggen naar Frankrijk. En zo verhuisden de zusjes Ellen en Gerti van Stijn anderhalf jaar geleden naar de Auvergne, waar ze begonnen aan een nieuwe uitdaging: Maison van Stijn.

Waarom wilden jullie weg uit Nederland?

Gerti: “We wilden ons leven anders inrichten, zowel privé als zakelijk. Door steeds weer nieuwe regels en hogere lasten moesten we steeds meer uren draaien om onze omzet te halen. Daardoor bleef er minder tijd over voor leuke

tobde al een tijd met zijn gezondheid, en zowel zij als wij wilden niet dat er een te grote afstand tussen ons zou zijn. Maar ze wilden dan wel een gerieflijk huis, en de meeste Franse huizen ontberen het Nederlandse comfort. Verder wilden we een plek op maximaal één dag rijden van Utrecht, en niet verder dan een uur van een grote stad. En het gebied moest het hele jaar door aantrekkelijk zijn. We hebben een Nederlandse makelaar ingeschakeld, elke dag op het net gezocht en zijn vaak heen en weer gereden. Dit huis ging ik bekijken met mijn vader. We vonden het aanvankelijk niks. Een oude

“We wisten niet dat God een bouwvakker was, riepen we als mensen ons vroegen of we als God in Frankrijk gingen leven”

Wat is Maison van Stijn?

Maison van Stijn staat aan de rand van Egliseneuve d'Entraigues, een dorpje op zo'n 65 kilometer ten zuidwesten van Clermont Ferrand. Op een fraai stuk grond van 5000 m² realiseerden de zusjes hier twee luxe gîtes (een derde is in aanbouw), een galerie voor moderne kunst en woonaccessoires en een atelier waar kunstcursussen en diverse workshops worden gegeven. Bovendien startten zij een adviesbureau voor projectontwikkeling, interieurarchitectuur en inrichting, voor projecten in zowel Frankrijk als Nederland. Ellen: “Bij Maison van Stijn draait het om kwaliteit, kunst en cultuur, wonen en woninginrichting, lekker leven, ontspannen, persoonlijke aandacht, goed eten en drinken, rust, ruimte en natuurschoon... Of je nu alleen komt logeren, of ook een workshop wilt volgen, je bent altijd verzekerd van een unieke ervaring.”

Meer weten? www.maisonvanstijn.com

dingen naast ons werk. We hebben altijd met veel plezier in Nederland gewoond, maar vonden het totaal dichtgeslibd, al die files! En de mensen zijn altijd gehaast, er is altijd wel een parkeermeter die afloopt. We zien dat ook aan onze gasten: Nederlanders moeten altijd even ontstressen. Engelsen en Fransen hebben dat veel minder, die zijn toch meer gericht op het *joie de vivre*. Dat wilden wij ook: meer kwaliteit van leven, meer rust en ruimte. We merken nu dat we als persoon veel rustiger geworden zijn. Zo doen we gewoon mee met de Franse lunch: tussen twaalf en twee gaat de boel dicht voor een warme maaltijd. Je onderbreekt dan echt je dag, en dat is heel prettig.”

Hoe hebben jullie een geschikte locatie gevonden?

Ellen: “Dat was nog best lastig, omdat ook onze ouders mee gingen. Mijn vader

“De natuur fluit je soms terug, je kunt niet alles naar je hand zetten”

boerderij hadden we voor ogen, met bijgebouwen waar we alleen maar een beetje aan hoefden te klussen om ze geschikt te maken als gîtes, galerie en atelier. Dit was een comfortabel huis uit 1971, met bijgebouwen waar alles aan ontbrak: vier muren en een lek dak, dat was het. Maar op de terugreis zagen we ineens mogelijkheden. Eenmaal thuis, tien uur later, wisten we: dit is het!”

Jullie hebben zelf flink verbouwd?

Ellen: “Dat vindt iedereen, en als we de foto’s terugzien, vinden we het zelf nu ook wel. Ik heb altijd veel verbouwd, maar rioleringen aanleggen, betonvloeren storten en daken vernieuwen was toch iets nieuws. We hebben veel informatie ingewonnen op het internet en bij bouwbedrijven, en zijn het maar gewoon gaan doen. ‘We wisten niet dat God een bouwvakker was!’, riepen we wel eens als mensen ons vroegen of we als God in Frankrijk gingen leven. Achteraf kan ik me van sommige klussen niet meer herinneren dat ik ze heb gedaan. Mijn vader werd in die periode ziek en is uiteindelijk overleden. We werkten op de automatische piloot, als in een roes. Mijn vader wilde absoluut hier in Frankrijk behandeld worden en dat kon gelukkig ook; zijn kamer was voorzien van alle apparatuur die hij nodig had. Achteraf beseften we dat we op het goede moment naar Frankrijk waren gegaan, want we konden nu doen wat we altijd voor ogen hadden gehad: bij elkaar zijn en hem

verzorgen. Het was een hectische tijd waarin we continu tussen angst en hoop leefden. Dat relativeert zo’n verbouwing wel, hoor, dáár hebben we nooit stress om gehad.”

Jullie wonen hier nu anderhalf jaar. Zijn jullie al een beetje ingeburgerd?

Gerti: “Vanaf het eerste moment! We hebben meteen kennisgemaakt met de buren en de burgemeester, een belangrijk man in kleine Franse dorpen. Als cadeautje hadden we voor iedereen een flesje Arnhemse kruidendrank meegenomen. De mensen zijn enorm vriendelijk, spontaan en gastvrij; we worden vaak uitgenodigd om te komen eten,

en dan vragen ze ook hun vrienden, daardoor hebben we veel mensen leren kennen. Je ervaart hier heel sterk dat je naar de basis wordt teruggebracht. In Nederland draai je de radiator open en is het warm, hier moet je zorgen dat er voldoende olie in de tank zit, dat er voldoende openhaardhout is én een voorraad eten, want de eerste grote winkel is een eind rijden. In de winter moet je soms twee uur sneeuwruimen voor je weg kunt. Had je een afspraak? Jammer dan. De natuur fluit je terug. Dat vind ik fantastisch! Je leert hier dat je niet alles kunt afdwingen, niet alles naar je hand kunt zetten. Daardoor zijn we flexibeler en kalmer geworden.”

Hoe is dat eigenlijk, als zusjes zo’n avontuur aangaan?

Ellen: “We hebben van kinds af al een hechte band en werken natuurlijk al jaren samen. Dat gaat feilloos, we hebben elk onze taken en onze kwaliteiten vullen elkaar goed aan. Als zelfstandig ondernemer waren we al gewend om niet in dromen te blijven hangen, maar knopen door te hakken. We waren aan dit project toe, en alles bevalt ons. Contact met familie en vrienden in Nederland is er veel; juist omdat de afstand groter is, doe je harder je best. We bellen en mailen ons suf. Niets is voor eeuwig, dat maakt knopen doorhakken ook makkelijker, maar wij gaan voorlopig beslist niet weg. Het voelt hier net als in Nederland: als thuiskomen.”

